

**A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság**

Kfv.II.37.447/2011/7.szám

A Kúria a dr. Menyhért Attila ügyvéd által képviselt felperesnek a Magyar Könyvvizsgálói Kamara /1063 Budapest, Szinyei Merse Pál u. 8./ alperes ellen kamarai határozat felülvizsgálata iránt indult perében a Fővárosi Bíróság 2011. április 6. napján kelt 9.K.30.699/2010/12. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Kúria a Fővárosi Bíróság 9.K.30.699/2010/12. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a Kúria a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 30.000 /harmincezer/ forint felülvizsgálati eljárási költséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 36.000 /harminchatezer/ forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes 2008. május 1-től volt a Közüzemi Kft. könyvvizsgálója. 2009. március 24-én a Közüzemi Kft. Üzemi Tanácsa és Szakszervezeti Bizottsága panasszal élt a Könyvvizsgáló Pénzügyi Tanácsadó Kft. - melynek ügyvezetője a felperes - tevékenysége kapcsán.

A panasz szerint a felperes 2008. március 10-i keltezéssel jelentést készített a Város Képviselő-testületének a Közüzemi Kft. által végzett köztisztasági tevékenység további ellátásának egyes kérdéseiről, amely jelentés súlyosan elmarasztaló megállapításairól a társaság vezetésével nem tárgyalta, tőlük semmiféle információt nem kért.

A panasz kitért arra is, hogy a felperes a polgármesternek írt „tulajdonosi értesítés” tárgyú levelében folytatta a Közüzemi Kft-t súlyosan sértő, minden bizonyító tényadatot nélkülöző megállapításait.

A bejelentők megítélése szerint a felperes vétett az Etikai

Kódexben foglalt - a panaszban rögzített - elvárások tekintetében, mint a tisztesség, tárgyilagosság, stb.

A Magyar Könyvvizsgáló Kamara Elnöke a fegyelmi megbízott 2009. május 4-én kelt összefoglaló jelentése alapján fegyelmi eljárást rendelt el a felperessel szemben 2009. május 5-én. A fegyelmi tárgyalás megtartására 2009. június 10-én került sor, melyet a bizottság elhalasztott, a tényállás további tisztázását rendelte el.

A Magyar Könyvvizsgáló Kamara Fegyelmi Bizottsága a 2009. szeptember 16-án kelt FB-100/2009. számú határozatával a Magyar Könyvvizsgálói Kamaráról, a könyvvizsgálói tevékenységről, valamint a könyvvizsgálói közfelügyeletről szóló 2007. évi LXXV. törvény /a továbbiakban: Kkt./ 177. § /3/ bekezdése alapján a fegyelmi eljárást - figyelmeztetés mellett - megszüntette.

Megállapította a bizottság, hogy olyan adatokat szolgáltatott ki a felperes a tulajdonosnak, amelyek 2009. február 9-én még nem voltak nyilvánosak a tulajdonos számára, mert az önkormányzat beszámolója kb. 3 hónappal később készült el, és fogadta el azt a testület.

Megállapította, hogy a felperes fegyelmi vétséget követett el azzal a magatartásával, hogy a titoktartási kötelezettségét nem tartotta be, és a tulajdonosok részére olyan adatot szolgáltatott a beszámoló elkészítése előtt, amelynek a tulajdonosok nem voltak birtokában; ezzel megsértette a Kkt. 66. § /1/ és /2/ bekezdésében foglaltakat, illetőleg az Etikai és Fegyelmi Szabályzat 6.2 pontját.

Tartalmazta a határozat azt is, hogy a tényállás ismeretében milyen enyhítő és súlyosbító körülményeket vett figyelembe a bizottság.

E körben utalt az FB-87/2008. számú jogerős fegyelmi határozatban foglaltakra is, mely szerint a felperes könyvvizsgálóhoz nem méltó magatartást tanúsított.

A határozat ellen a felperes fellebbezett, amelynek elbírálása során a Magyar Könyvvizsgáló Kamara Elnöksége a 2009. december 12-én kelt MKVK-2011-5/2009. számú határozatával a Fegyelmi Bizottság FB-100/2009. számú határozatát helybenhagyta.

A felperes keresetében az alperes határozatának felülvizsgálatát, hatályon kívül helyezését és az új alperes új eljárásra kötelezését kérte.

Álláspontja szerint - az eljárás megszüntetése mellett - olyan etikai vétséget állapítottak meg a megtámadott határozatok, amit nem követett el; ezen túlmenően a határozatok tartalmát, következtetéseit, megállapításait törvénytörőnek tartotta.

Megítélése szerint az alperesi határozat sérti a Kkt. 175. § /1/ és /3/ bekezdését, mivel a fegyelmi biztos nem a panaszt vizsgálta, hanem azt, amit személy szerint az adott helyzetben jónak látott.

A felperes szerint a panasz nem a tulajdonosnak szóló levél

megírásának jogtalanságára irányult, hanem annak egyes mondataira, részmegállapításaira; ezeket azonban nem vizsgálta.

A felperes szerint semmilyen jogszabály, belső szabályzat nem jogosította a panasz „transzformálására” és új panasz kreálására a fegyelmi megbízottat.

Hivatkozott arra a felperes, hogy az alperes határozata sérti a Kkt. 176. § /1/ bekezdését, mert a fegyelmi bizottság nem vizsgálta és nem tisztázta a tényállást; a Kkt. 66. § /1/ és /2/ bekezdését, mert a határozatban személyi adatokat, titkot szivárogtatott ki a fegyelmi tanács azzal, hogy egy másik – oda nem tartozó – ügy tartalmát közölte a panaszosokkal; a Fegyelmi Szabályzat C/9.1 pontját, mert tényállás-tisztázás nem történt meg; a C/6.8 pontját és C/8.9 pontját, mert oda nem tartozó ügyet közöltek a panaszossal; a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény /a továbbiakban: Gt./ 44. § /2/ bekezdését, mivel azt az alperes törvénytörően értelmezte; a Kkt. 32. § /3/ bekezdését, 33. § /4/ bekezdését és 44. § /3/ bekezdését a könyvvizsgáló adatai kezelésével kapcsolatos rendelkezések megsértése miatt; a Kkt. 67. § /1/ bekezdését, mert a fegyelmi eljárásban résztvevők titoktartásra kötelesek.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét alaptalannak értékelte, és elutasította azt.

Ítéletének indokolásában a Kkt. 175. § /1/ és /3/ bekezdésére hivatkozással kifejtette, hogy semmilyen jogszabály, belső szabályzat nem mondja ki a bejelentéshez kötöttség elvét, ezért a kamarai fegyelmi eljárások során nem érvényesül az egyéb eljárásokban irányadó jogszabályban rögzített kérelemhez kötöttség elve.

A fegyelmi megbízott, illetve a fegyelmi bizottság szabadon határozhatja meg a fegyelmi vizsgálat irányát, tehát a panaszban, a bejelentésben foglaltakhoz nincs kötve.

A felperes egyébként nem jelölt meg olyan konkrét jogszabályt vagy belső szabályzatot, amely korlátozta volna a fegyelmi megbízottat, hogy szabadon határozza meg a fegyelmi vizsgálat irányát. Kiemelte, hogy a panasz felperes által elnevezett „transzformálásának” tilalmát sem a Kkt., sem pedig egyéb szabályzat nem tartalmazza, ezért az alperes ezeket meg sem sérthette.

A tényállás feltárásának hiányára vonatkozó felperesi kifogás kapcsán az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes, illetve a fegyelmi bizottság a fegyelmi eljárás során a tényállás tisztázásához szükséges valamennyi tényt, körülményt feltárt, illetve a szükséges bizonyítékokat beszerezte.

Az eljárás során az önkormányzat polgármesterétől nyilatkozatot kértek, a bejelentők személyes meghallgatására sor került, a felperes a fegyelmi tárgyalásról – szabályszerű értesítés ellenére – távol maradt, de álláspontját írásban részletezte, így rendelkezésre állt a felperes ügyvel kapcsolatos érvelése is.

Mindezek alapján - az elsőfokú bíróság álláspontja szerint - a tényállás tisztázása megtörtént, a beszerzett bizonyítékokra figyelemmel került sor az ügyben a döntés meghozatalára. Az alperes eljárása a Kkt. 176. § /1/ bekezdését, az Etikai Szabályzat C/9.1 pontját sem sértette.

A Kkt. 66. § /1/, /2/ bekezdése sérelmére vonatkozó felperesi hivatkozás vizsgálata körében az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a titoktartást a kamarai tag könyvvizsgáló, illetve a könyvvizsgáló céggel kapcsolatosan fogalmazza meg a törvény, tehát a kamarai tag könyvvizsgáló az üzleti titkot, hivatásbeli titkot és minősített adatot titokként köteles megőrizni és megfelelő, konkrét felhatalmazás nélkül azt nem használhatja fel, nem teheti közzé. E jogszabályhely tehát a felperesre tartalmaz kötelezést, nem pedig az alperesre, illetve a fegyelmi tanácsra.

Az Etikai Fegyelmi Szabályzat C/6.8 és C/8.9 pontja idézését követően hivatkozott az elsőfokú bíróság az Etikai és Fegyelmi Szabályzat 9. pont /2/ bekezdésére. A felhívott rendelkezések alapján megállapította, hogy az elsőfokú határozatot kézbesíteni kellett a panasztevők, bejelentők számára.

Rögzítette, hogy az elsőfokú határozat az enyhítő és súlyosbító körülményeket is felsorolta, méltányosan értékelte súlyosbító körülményként azt, hogy az FB-87/2008. számú jogerőre emelkedett fegyelmi határozatban is megállapítást nyert, hogy a könyvvizsgáló könyvvizsgálóhoz nem méltó magatartást tanúsított.

Álláspontja szerint a határozatszámot azért volt szükséges feltüntetni, mert az elmarasztalást súlyosbító körülményként értékelte a bizottság, az a fegyelmi vétség kiszabása körében jelentőséggel bírt.

Megállapította azt is az elsőfokú bíróság, hogy a felülvizsgált határozat sem a Gt. 41. § /2/ bekezdését, sem a 168. § /1/ bekezdését nem sértette meg.

A Kkt. 32. § /3/ bekezdésére, 33. § /4/ bekezdésére és 44. § /3/ bekezdésére való felperesi hivatkozás kapcsán arra az álláspontra helyezkedett az elsőfokú bíróság, hogy az alperes részéről ezen jogszabályok megsértése sem történt, mert a támadott határozatban olyan adatok nem szerepeltek, amelyek nem nyilvánosak, és amelyekről nem kaphatna bárki tájékoztatást.

Ugyanez vonatkozik a Kkt. 67. § /1/ bekezdése és az Etikai Fegyelmi Szabályzat C/4. pont /1/ bekezdésére vonatkozó felperesi kifogásra is.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 164. § /1/ bekezdése értelmében a felperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy az alperesi határozat jogszabálysértő.

A rá háruló bizonyítási teher ellenére a felperes a határozatok jogszabálysértését alátámasztó bizonyítékot előterjeszteni nem tudott, ezért az elsőfokú bíróság mint megalapozatlant, a keresetet elutasította.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, annak hatályon kívül helyezését kérte, a keresetében foglaltakat fenntartotta.

Arra hivatkozott, hogy a jogerős ítélet többszörösen jogszabálysértő és iratellenes, sérti a Pp. 339/A. és 339/B. §-ában foglaltakat.

Az elsőfokú bíróság a Kkt. 176. § /1/ bekezdését és az Etikai Szabályzat C/9.1 pontját tévesen értelmezte, az Alkotmány 64. §-át is megsértette.

Továbbra is kifogásolta, hogy az alperesi fegyelmi biztos a panasz „átranzformálásával” megfosztotta a panaszosokat panaszuk kivizsgálásának lehetőségétől. A fegyelmi határozatnak már semmi köze sincs a panaszhoz, a bejelentőkhöz, hanem az alperesi kamara látszólag a bejelentésre hivatkozva - de attól teljesen elszakadva - önmaga korlátlanul kiterjesztette vizsgálódási körét, és ennek eredményeként új, addig nem létező panaszt kreált, majd annak alapján elmarasztalta a felperest.

Hangsúlyozta, hogy ha ténylegesen titokkal kapcsolatos visszaélés történt volna, emiatt csak a titok jogosultja, azaz a társaság ügyvezetője, vagy az egyszemélyi önkormányzati tulajdonos képviselője léphetett volna fel; ők azonban nem tették ezt meg. A közigazgatási bíróság nem hozhatott a Pp. 339./A. és 339/B. §-ainak megfelelő ítéletet, mert elmulasztotta tisztázni az egyik legalapvetőbb kérdést a perben: a fegyelmi határozatban kifogásolt - a felperes által a tulajdonosnak írt - levélben közölt adatok közül melyek a közérdekűek, és mely tényállítások esnek a fent hivatkozott törvény szerinti panaszosokat kizáró titokkörbe.

Hivatkozott a felperes a személyes adatok védelméről és közérdekű adatok nyilvánosságáról szóló 1992. évi LXIII. törvény 2. § 4. pontjára.

Kifogásolta a felperes, hogy a bíróság ítéletében nem tért ki arra a lényegi kérdésre, hogy a felperes titoksértő magatartása mely jogszabály alapján, milyen tevőleges magatartásban nyilvánult meg, és azt mi bizonyítja.

Jelezte a felperes, hogy mindig a Kkt. 175. §-a, 176. § /1/ bekezdésével és az Etikai Szabályzat C/9.1 pontjával együtt, annak összefüggéseiben érvelt, és annak alapján jutott a bírósággal és az alperessel ellentétes jogértelmezésre. Állította, hogy alapvetően csak a 175. § /1/-/3/ bekezdései kerültek mérlegelésre, sértve ezzel a tényállás kellő mélységű feltárását, kizárva ezzel a bizonyítékok mérlegelésének okszerűségét.

Hivatkozott arra a felperes felülvizsgálati kérelmében, hogy az Alkotmánybíróság álláspontja (30/1992. /V. 26./ AB határozat és a 36/1994. /VI. 24./ AB határozat) szerint fokozott alkotmányos védelmet élveznek az olyan értékítéletek, amelyek a közügyekre vonatkozó vélemények ütközésében kapnak hangot. Ez ebben az ügyben - a felperesi álláspont szerint - azt jelenti, hogy egy kizárólag önkormányzati tulajdonú társaság működésével, a közüzemi díj-megállapítással mint közhatalmi tevékenységgel összefüggő tulajdonosi, ügyvezetői vita kapcsán a felperesi vélemény nem alperesi elmarasztalást, hanem alperesi védelmet érdemelt volna, amit nem kapott meg; mindezt az elsőfokú bíróság sem értékelte.

Kifogásolta a felperes, hogy sem az alperes, sem a Fővárosi Bíróság nem vizsgálta, hogy a fegyelmi büntetések között nem is jegyzett figyelmeztetés indokolásához hogyan kapcsolódhatnak olyan súlyú elmarasztalások, amelyek leginkább a foglalkozástól való eltiltás indokai lehetnének; a méltányosság, az arányosság alapkövetelménye nem érvényesült.

Hivatkozott arra a felperes, hogy csatolta a Szegedi Ítéltábla Pf.II.20.185/2010/3. számú, 2010. június 16-i jogerős ítéletét, majd a 2011. április 6-án kelt - ehhez kapcsolódó -, a Legfelsőbb Bíróság, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.IV.21.425/2010/6. számú ítéletét.

A Kkt. 33. § /4/ bekezdésére utalással hangsúlyozta a felperes, hogy az /1/ bekezdés 1) pontjában nevesített fegyelmi büntetések, valamint az azok alóli mentesítések időpontjai nem nyilvánosak. A felperes álláspontja szerint azáltal, hogy a korábbi fegyelmi ügyben hozott alperesi határozat lényegi megállapításai beemelésre kerültek jelen határozatba is - ami megküldésre került a panaszosoknak -, sérült a Kkt. 33. § /4/ bekezdése, 66. § /1/, /2/ bekezdése, 67. § /1/ bekezdése és a felperesnek az Alkotmány 59. § /1/ bekezdésében, a Ptk. 81. § /1/, /2/ bekezdésében védelmezett személyiségi jogai.

Hangsúlyozta, hogy egy etikai eljárásnak nem lehet társadalmilag elfogadott célja az, hogy az eljárás alá vontat emberi méltóságában megalázzák, jó hírét sértsék, emberileg, szakmailag és anyagilag is ellehetetlenítsék.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a felülvizsgálati kérelem tárgyaláson történő elbírálását.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megfelelő

alapossággal feltárta és rögzítette ítéletének indokolásában az ügyben irányadó tényállást, és abból - az ide vonatkozó jogszabályi rendelkezések alkalmazásával - helytálló jogi következtetést vont le.

Hangsúlyozza a Kúria, hogy a Pp. 270. § /2/ bekezdése és 272. § /2/ bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárás során kizárólag a jogerős ítélet jogszerűsége vizsgálható.

Szükséges azt is kiemelni, hogy a felülvizsgálati kérelemmel támadott jogerős ítélet a Pp. XX. fejezetében foglalt, a közigazgatási perekre irányadó különleges eljárási szabályok szerint lefolytatott eljárás során született.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltak kapcsán rámutat a Kúria a következőkre.

A Kkt. 5. §-a felsorolja azokat a kamarai hatósági eljárásokat, amelyekre nézve a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény /a továbbiakban: Ket./ rendelkezéseit kell alkalmazni, és amely taxatív felsorolásban a fegyelmi eljárás nem szerepel. Ebből következően a fegyelmi eljárás nem minősül kamarai hatósági (közigazgatási) eljárásnak, az annak eredményeként hozott fegyelmi határozat pedig nem tekinthető kamarai hatósági (közigazgatási) döntésnek.

A fegyelmi határozat ezen jellegén az sem változtat, hogy a Kkt. 178. § /5/ bekezdése értelmében a jogerős fegyelmi határozattal szemben a közigazgatási perekre - Pp. XX. fejezet - irányadó szabályok szerint lehet bírósághoz fordulni.

A Pp. XX. fejezet alkalmazásában, a Pp. 324. § /2/ bekezdés c) pontja alkalmazásával volt felülvizsgálható a jelen perben a keresettel támadott alperesi határozat.

A perbeli iratanyag áttanulmányozása alapján és a szabályozási háttér ismeretében a Kúria megállapította, hogy a fegyelmi eljárás a fegyelmi megbízott, illetve a fegyelmi bizottság - a bejelentés és a körülmények ismeretében - szabadon határozhatja meg a fegyelmi vizsgálat irányát; e tekintetben nincs a bejelentéshez (a kifogásolt magatartás panaszosi minősítéséhez) kötve. A vizsgálat tárgyát képező lehetséges fegyelmi vétségek körét azonban az eljárás alá vont tudomására kell hozni.

A fegyelmi megbízottnak adott esetben is jogában állt, hogy a fegyelmi eljárás során az eredeti összefoglaló jelentésében rögzítettekhez képest a fegyelmi eljárást további fegyelmi vétségekre is kiterjessze, az eljárás alá vont megfelelő tájékoztatása mellett.

Az eljárás során a felperes védekezéshez való joga biztosítva volt. Ennek megfelelően a fegyelmi megbízott a bejelentés alapján akkor is jogszerűen tette a titoktartási kötelezettség megsértését

a fegyelmi eljárás és vizsgálat tárgyává, ha a bejelentők azt kifejezetten nem sérelmezték.

A bejelentés tartalma és a fegyelmi eljárás iránya és tárgya vonatkozásában az Etikai Szabályzat C/6. pont /4/ és /8/ bekezdése, valamint C/8. pont /1/ bekezdése sem köti a fegyelmi megbízottat és a fegyelmi bizottságot. A fegyelmi eljárás elrendelésére a fegyelmi megbízott összefoglaló jelentése alapján, és nem a bejelentő javaslatára kerül sor.

Mindezt az is alátámasztja, hogy az Etikai Szabályzat C/6. pontjának /2/ és /4/ bekezdése szerint a kamara tisztségviselői - így a fegyelmi megbízott - az elnökségi és bizottsági tagjai kötelesek fegyelmi eljárást kezdeményezni, ha a fegyelmi szabályok megsértését vélelmezik (hivatalból is indulhat fegyelmi eljárás) .

Kiemeli a Kúria, hogy a felperes által „panasz transzformálásának tilalmaként” jelölt szabályozást a felperes által hivatkozott Kkt. 175. § /1/ bekezdése és 176. § /1/ bekezdése sem tartalmazza, még közvetetten sem.

Nem volt az sem megállapítható, hogy ennek kapcsán az Alkotmány rendelkezései sérültek volna.

Az Etikai Szabályzat C/6. pont /1/ és /4/ bekezdése a bejelentéssel, a bejelentő személyével összefüggésben annyit rögzít, hogy a fegyelmi eljárást bárki kezdeményezheti, valamint azt, hogy a bejelentés esetén fegyelmi eljárást kizárólag a kezdeményezőnek a valós nevével és címével ellátott, aláírt bejelentés alapján javasolhat a fegyelmi megbízott.

A fegyelmi eljárás lefolytatása szempontjából ezért nem volt jogi jelentősége annak, hogy a bejelentők az üzemi tanácsnak, felügyelő bizottságnak a tagjai-e, illetve a tulajdonosi levelet jogszerűen megszerezhették és felhasználhatták-e, vagy sem.

Kiemeli azt is a Kúria, hogy a személyhez fűződő jogokat csak személyesen lehet érvényesíteni. A magántitokkal, üzemi, vagy üzleti titokkal kapcsolatos visszaélés miatt a Ptk. 84. §-ában meghatározott objektív és szubjektív szankciók alkalmazását is csak a titok jogosultja kérheti.

Mindebből korántsem következik az, hogy a kamara előtt fegyelmi bejelentést is csak a titokgazda tehetne, illetve csak az ügyfél ügyvezetőjének bejelentése alapján lehetne a fegyelmi eljárást - amely szakmai, etikai szabályok vizsgálata és nem a Ptk-ban felsorolt szankciók alkalmazására irányul - lefolytatni.

A Kkt. 66. § /1/ bekezdése értelmében a kamarai tagkönyvvizsgáló, a könyvvizsgáló cég köteles a tevékenysége során tudomására jutott - a jogszabályi kötelezettségen alapuló - könyvvizsgálói tevékenység ellátására irányuló megbízással összefüggő minősített adatot, hivatásbeli titkot és üzleti titkot (együttesen: titok) megőrizni. A /2/ bekezdés szerint mindezen titkot megfelelő és konkrét

felhatalmazás nélkül nem használhatja fel, nem teheti közzé.

Az Etikai Szabályzat B/6.1 pontjának /1/ bekezdése szerint a könyvvizsgáló, illetve a könyvvizsgáló cég a vizsgálat során tudomására jutott információt köteles bizalmasan kezelni a Kkt. 66. és 67. §-a szerint.

A B/6.2 pont /1/ bekezdése kifejezetten rögzíti, hogy a titoktartási kötelezettség kiterjed minden olyan ismeretanyagra, amely a könyvvizsgálónak jogszabályi kötelezettségen alapuló könyvvizsgálói tevékenysége, illetve hivatása gyakorlása során tudomására jutott.

A B/6.5 pont /1/ bekezdése értelmében a könyvvizsgálói titoktartási kötelezettség alól - eltérő törvényi rendelkezés hiányában - csak az ügyfél, és csak írásban adhat felmentést; ettől a könyvvizsgáló sem polgári, sem közigazgatási, sem büntetőügyben nem tekinthet el.

A Kkt. 67. § /1/ bekezdése - kivételi szabályként - részletezi azon esetköröket, amelyek esetén az adatszolgáltatás nem jelenti a titoktartási kötelezettség megszegését. Az egyszemélyes társaság könyvvizsgálója és tulajdonosa közti adatszolgáltatás e felsorolásban nem szerepel.

A Kúria álláspontja szerint a kamara fegyelmi jogkört gyakorló testületei a fenti szabályozásra figyelemmel helytállóan jutottak arra az álláspontra, hogy a felperes magatartása a Kkt. 66. §-ába, illetve az Etikai Szabályzat B/6.1 pontjának /1/ bekezdésébe, B/6.2 pont /1/ bekezdésébe, és B/6.5 pont /1/ bekezdésébe ütközött, azaz könyvvizsgálói szakmai-etikai szabályt sértett.

A felperes a tulajdonosnak címzett levelében a részkönyv-vizsgálat megállapításainak közlésével olyan adatokat szolgáltatott ki ügyfele egyedüli tulajdonosának, amelyek akkor még nem voltak nyilvánosak a tulajdonos számára, hiszen a beszámoló hónapokkal később készült el, és került elfogadásra.

A könyvvizsgáló a szakmai szabályok szerint a részkönyv-vizsgálat megállapításait, valamint a vonatkozó adatokat az ügyvezető hozzájárulása és felmentő nyilatkozata nélkül, tulajdonosi felkérésre sem küldheti meg közvetlenül a tulajdonosnak anélkül, hogy eljárásával a titoktartási kötelezettségét ne sértené meg.

Ezen az a körülmény sem változtat, hogy ha a könyvvizsgáló ügyfele helyi önkormányzati feladatot ellátó gazdasági társaság, amelynek tevékenységére vonatkozó adatok az 1992. évi LXIII. törvény szerint adott esetben olyan közérdekű adatoknak tekintendők, amik a Ptk. 81. § /3/ bekezdése szerint nem minősülnek üzleti titoknak.

Az érintett szervek könyvvizsgálójának sem joga, sem kötelezettsége az ügyfele tevékenységével kapcsolatos adatokat közvetlenül nyilvánosságra hozni, azokat harmadik személlyel közölni.

Kiemeli a Kúria, hogy - noha az eljáró fegyelmi testületek arra az álláspontra helyezkedtek, hogy az eljárás alá vont kamarai tag

magatartása a Kkt. 66. §-ába, illetve az Etikai Szabályzat B/6. pontjának rendelkezéseibe ütközött - a Kkt. 177. § /3/ bekezdése alapján az ügy körülményeire tekintettel az eljárást figyelmeztetés alkalmazása mellett megszüntették.

Ezzel - a Kúria álláspontja szerint is - maximálisan figyelembe vették az arányosság és méltányosság alapkövetelményét.

Megjegyzi a Kúria, hogy a felperes felülvizsgálati kérelmében is olyan kitételeket sérelmez az alperesi határozatban, amelyeket a másodfokú fegyelmi határozat nem csak hogy nem tartalmazott, de az elsőfokú határozat indokolásából kifejezetten mellőzött, így ez a perbeli felülvizsgálat tárgyát nem is képezhette.

A kamara titoksértésére és a törvénytelen adattartalomra vonatkozó felperesi kifogás kapcsán a Kúria azt állapította meg, hogy a fegyelmi bizottság az elsőfokú határozat indokolásában annyit rögzített, hogy az elbírálás során súlyosbító körülményként értékelte az FB-87/2009. szám alatti korábbi marasztalás tényét. Ez a bizottságnak az Etikai Szabályzat C/4. pontja alapján nem csupán joga, hanem kötelezettsége is volt. Eszerint ugyanis a fegyelmi büntetés kiszabásánál figyelembe kell venni az enyhítő és súlyosbító körülményeket, így különösen a kötelességszegés súlyát és ismételtségét, a szándékosság, illetve gondatlanság fokát, valamint az okozott kárt.

Mérlegelni kell, hogy az elkövetett vétség közvetlenül, vagy közvetett módon, és milyen mértékben sértette a kamara, illetve a hivatás jó hírnevét és társadalmi megítélését.

A Kúria álláspontja szerint a fegyelmi bizottság mindezen körülmények mérlegelésével jogszerűen jutott azon álláspontra, hogy a felperes szankcionálása helyett a fegyelmi eljárást figyelmeztetés alkalmazásával megszünteti.

A felülvizsgálati kérelemben foglaltak kapcsán utal arra a Kúria, hogy az Etikai Szabályzatnak a fegyelmi eljárás elrendelésekor - 2009. május 5. - hatályban volt C/9.2. pontja értelmében az indokolással ellátott írásba foglalt fegyelmi határozatot a bejelentőnek is kézbesíteni kell.

A kamara küldöttgyűlése 2009. május 9-én a szabályzatot akként módosította, hogy a bejelentőnek történő kézbesítés a szabályzat szövegéből kikerült.

Az Etikai Szabályzat ugyanakkor rögzíti, hogy a 2009. május 9-én elfogadott módosítások 2009. június 1-jén lépnek hatályba, és azokat az azt követően elrendelt elsőfokú fegyelmi eljárásokban kell alkalmazni.

Az Etikai Szabályzat C/4.3 pontja értelmében a fegyelmi felelősséget a fegyelmi vétség elkövetésének időpontjában hatályban lévő szabályok, kamarai szabályzatok alapján kell elbírálni, azzal, hogy ha az elbíráskor hatályban lévő szabályok enyhébb elbírást

tesznek lehetővé, akkor azokat kell alkalmazni.

A visszamenőleges alkalmazás lehetősége az anyagi jogi szabályokra irányadó, az eljárásjogiakra nem. Mivel a kézbesítés eljárásjogi előírás és nem anyagi jogi, ezért a fegyelmi határozat az irányadó eljárásjogi szabályoknak megfelelően, jogszerűen került a bejelentőknek megküldésre.

A Kúria álláspontja szerint jogszerűen és megalapozottan jutott az elsőfokú bíróság azon következtetésre, hogy a felülvizsgált alperesi határozatok sem a tényállás megállapítása, sem tartalma, sem jogszabályi hivatkozása tekintetében nem voltak jogszabálysértőnek értékelhetők.

A Pp. 339. § /1/ bekezdése értelmében - ha törvény ettől eltérően nem rendelkezik - a bíróság a jogszabálysértő közigazgatási határozatot hatályon kívül helyezi, és - szükség esetén - a közigazgatási határozatot hozó szervet új eljárásra kötelezi.

Tekintettel arra, hogy a felülvizsgált határozatok nem voltak jogszabálysértőnek tekinthető, hatályon kívül helyezésükre az elsőfokú bíróság jogszabályi lehetősége nem volt.

A Kúria megítélése szerint az elsőfokú bíróság sem a Pp. 339/A., sem a 339/B. §-át nem sértette meg eljárása során.

Minderre tekintettel a Kúria megállapította, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelemben megjelölt jogszabályokat nem sértette meg, ezért azt a Pp. 275. § /3/ bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült alperesi perköltség megfizetésére a Kúria a felperest a Pp. 270. § /1/ bekezdése folytán alkalmazandó Pp. 78. § /1/ bekezdése szerint kötelezte.

A tárgyi illeték-feljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viselésére a felperes a 6/1986. /VI. 26./ IM rendelet 13. § /2/ bekezdése értelmében köteles.

Budapest, 2012. június 13.

**Dr. Tóth Kincső sk. tanácselnök, Dr. Fekete Ildikó sk. előadó bíró,
Dr. Kalas Tibor sk. bíró**

A kiadmány hitelével:

tisztviselő